

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμῶν 120. Ἐξά-
μην δραχ. 65. Τρίμηνα δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νη τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξόμνη: καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΣΤΗ - ΔΙΕΚΥΡΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριμεῖου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 5 Ἀπριλίου 1941

Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 18

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JACQUELINE DUCHÉ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Ὁ Γκὺ δὲν τοῦς ἀπάντησε. Ἀπο-
τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά καὶ σιγα-
νομουρμουρίζοντας ἕνα τραγουδάκι,
ἐπῆρε στὰ χέρια του ἕνα μεγάλο
τετράδιο καὶ ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ μὲ
γαργῆς μολυβιᾶς ποὺ τὶς ἔσβουε πάλι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή
ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω
τὸ κλάξον ἐνὸς αὐτο-
κινήτου καὶ μιὰ βρον-
τερῆ φωνή, πολὺ γνω-
στὴ τους, τοῦς ἐφώνα-
ξε μὲ τὰ ὀνόματά τους
ἕναν ἕναν. Τὰ τρία
ἀγόρια σηκώθηκαν
μὲ φανερὴ ἀπροθυμία
καὶ κατέβηκαν τὴ
σκάλα ὁ ἕνας πίσω
ἀπὸ τὸν ἄλλον. Στὴν
εἴσοδο στεκόταν ὁ ἄ-
δελφός τους καί, ὅ-
πως φαίνόταν, ἦταν
μόνος του:

— Πολλὴ μεγάλη
ἀνυπομονησία δεῖξατε
νάρθητε νὰ μὲ ὑπο-
δεχθῆτε κι' ἐμένα
καὶ τὴν ξένη σας, ἔ-
κανε εἰρωνικά καί,
παραμερίζοντας ἐλα-
φρὰ, φανέρωσε στὰ
τρία ἀδελφία του μιὰ
μικροσκοπικὴ σιλου-
έττα, ποὺ ὡς ἐκείνη
τὴ στιγμή τὴν ἔκρυβε
μὲ τὸ πελώριο ἀνά-
σημά του.

— Δόζια, νὰ τ' ἀδελφία μου, εἶπε.
Τρεῖς πελώριες χερσούκλες ἔσφιξαν
μὲ τὴ σειρά τους ἕνα χεράκι ποὺ
ἔτρεμε λίγο.

— Ἐλπίζω πὼς θὰ φανῆτε εὐγε-

νικοὶ μὲ τὴ Δόζια Δαλματιῶ, νόμι-
σε ἀπαραίτητο ὁ Μάνος νὰ συστήσῃ
στὰ ἀδελφία του.

Τὸ ἠχηρὸ γέλιο τοῦ Ντένη ἀντι-
λάλησε στὸ χῶλλ.

— Δόζια! ἔκανε, τί παράξενο ὄ-
νομα. Ἔτσι μικροκαμωμένη ποὺ
εἶναι, θὰ τῆς ταίριαζε καλύτερα νὰ
τὴν ἔλεγαν Ντουτού.

— Λέγετέ με ὅπως θέλετε, ἔκανε
μὲ τὴ λεπτὴ φωνίτσα τῆς ἡ μικρῆ.
Στὸ σχολεῖο μὲ φώναζαν Δαλματία,

τὰ τρία ἀδελφία, ποὺ ἐξακολουθοῦ-
σαν νὰ τὴν κοιτάζουν χωρὶς φανερὴ
ἔχθρα πιά, μὰ σὰ νὰ τὴν ἔκαναν
γαστο.

— Θεοδώρα, σοῦ ἐμπιστεύομαι αὐ-
τὸ τὸ μικρὸ ὄρφανό, εἶπε ἐκείνη τὴ
στιγμὴ ὁ Ροκατέλλ, σπρώχνοντας
ἐλαφρὰ τὴ Δόζια πρὸς τὸ μέρος τῆς
γριάς παραμάνας. Ἐλπίζω νὰ φανῆς
καλὴ μαζί της.

— Δὲν ἔξερω νᾶμαι κανέναν ἀνθρω-
πογάγος, κύριε Μάνο, γκρινιάζε ἡ
γριά. Ἐλα, μικρού-
λα, νὰ σοῦ δείξω τὴν
κάμαρά σου, πρότεινε
στὴ Δόζια, μὲ κάπως
γλυκύτερη φωνή.

Ἀνέβηκαν μαζί ἐ-
πάνω, κι' ἀφοῦ πέρα-
σαν ἕναν ἀτέλειωτο
διάδρομο μὲ ἀπειρες
πόρτες, ἡ Θεοδώρα ἄ-
νοιξε τὴν τελευταία
καὶ ἡ Δόζια, ποὺ εἶχε
λαχανιάσει παρακο-
λουθώντας τὴν μὲ τὰ
μικρὰ τῆς βηματάκια,
ἐφώναξε μόλις μπῆκε
μέσα: «ὦ, τί μεγάλη
ποὺ εἶναι! Μὰ καὶ τί
ὁμορφη!»

Κι' ἀλήθεια, ἦταν
μιὰ μεγάλη ἀλλὰ ἐ-
ξαιρετικὰ πρόσχαρη
κρεβατοκάμαρα. Τὰ
ἐπιπλα ὅλα ἦταν σὲ
χρῶμα σταχτί ανοι-
κτό, γαρνιρισμένα μὲ
σκαλιστὲς ἀχιβάδες.
Μέσ' στὴ μέση βρι-
σκοτάν ἕνα πελώριο
κρεβάτι μὲ κουρτί-

νες ἀπὸ ὑφασμαὶ κλαδιτὸ πράσινο καὶ
τριανταφυλλί. Μερικὲς χαμηλὲς πο-
λυθρονίτσες, ἕνα τραπέζι, συμ-
πλήρωναν τὴν ἐπιπλωσῆ, καὶ ὁ ἥλιος
ποὺ ἔγερνε κατὰ τὴ δύση του ἔλου-
ζε μὲ τὶς λοξές του ἀκτίνες τὴν ἀ-

«Γιὰ μένα εἶναι ἡ ὥραία αὐτὴ κουκλίτσα»
(Σελ. 133, στ. α'.)

Δοξάρια. Ἡ κυρία Γκρινιού μὲ φώ-
ναζε Μαριγώ, γιατί ἔβρισκε πὼς μιὰ
ὕπνερτρα δὲν μπαροῦσε νὰ λέγεται
Δόζια.

Κόπηκε ξαφνικά, γιατί σκέφθηκε
πὼς αὐτὰ δὲν θὰ ἐνδιεφεραν βέβαια.

πλόχωρη κάρμαρα και την έκανε ά-
κόμη πιο φωτεινή.

— Σου άρρείει λοιπόν; Έκανε ή
γριά υπηρέτρια που κολακεύθηκε με
τά λόγια της μικρής Δακτυμάκι.

— Ύ, είναι πάρα πολύ άρατα.
Ποτέ μου δεν είχα τόσο όμορφη κά-
μαρα! Μήν μπαίνεις σε κόπο, προ-
σέθεσε, βλέποντας πως ή Θεοδώρα έ-
τοιμαζόταν ν' άνοιξη την βαλίτσα

της, μπορεί να αγοράσω μόνη μου
τά πράγματά μου.

— Ένα έλαφρό χαμόγελο ζωγραφί-
στηκε στα χείλια της παραμάννας
που τά σκίαζε ένα έλαφρό μουστάκι.

— Βλέπω πως έδω θά τάβρω άλ-
λωιούτικα από ε,τι ήμουν μαθημένη
ός τώρα με τά τρία αγγριόπαιδά μου.

— Αφού τά τάρα, θά τά μαζέψω
έγώ, έκανε παίρνοντας από τά χέ-
ρια της Δόξιας τά άσπρόρουχα
που έτοιμαζόταν να φυλάξει
σ' ένα σουτάρι. Δίπλα είναι τά λου-
τρό. Πήγαυνη να φρεσκαρισθής λι-
γάκι άν θήλεις.

— Η Δόξια υπάκουσε πρόθυμα και
ή γριά υπηρέτρια, καθώς κρεμύδσε
τά ρούχα της, παρακολουθούσε με
πόση τάξη και προσοχή τοποθε-
τούσε στο λουτρό τίς βούρτσες της
και τά σφουγγάρια της.

— Τό βλέπει κανείς πως είσαι
μαθημένη και τά καταφέρνεις μονα-
χή σου, είπε σε λίγο.

— Ναι, άπάντησε σοβαρά ή Δό-
ξια, είμαι συνειθισμένη να δουλεύω.

— Γι' αυτό κι' ελας είσαι τόσο
άδύνατο, κακόμοιρο μικρούλι, και
τό προσωπάκι σου είναι κάτασπρο.
Τώρα όμως θ' αλλάξουν όλα! προ-
σέθεσε αυστηρά. Τό πρωί θά σου
φέρνω τό γάλα σου στο κρεβάτι, θά
σου έτοιμάζω παχειές σουπίτσες και
κρέμες με αυγά, θά τρώ; ένα μπι-
φτέκι κάθε μέρα! Έννοια σου και
θά ίδης εσύ, θά σε κάνω έγώ να πα-
χύνης!

— Όλα αυτά τά λαμπρά πράγματα
που σκόπευε να κάνει, τά έλεγε με
άπειλητικό και άγριο ύφος, σαν να
φοβόριζε τη Δόξια με τίς φρικτότε-
ρες τιμωρίες. Τούτη τη φορά ή Δό-
ξια δεν μπόρεσε να κρατήσει τά γέ-
λια της.

— Ω, μά είσαι σωστός άγγελος,
καλή μου Θεοδώρα.

— Άγγελος; Η μουστακαλού πα-
ραμάννα έμεινε σαν μαρμαρωμένη.
«Γιά σου, λεβέντισσα Θεοδώρα!»

— «Μπράβο, γέρο Θεοδώρα!» αυτά ήταν
τά χαϊδευτικά που είχε συνηθίσει
ν' άκούη από τους αναθραφτούς της
ή παραμάννα.

— Μονομιάς ό «άγγελος» που είχε
ένα μέτρο και όγδόντα πέντε άνά-

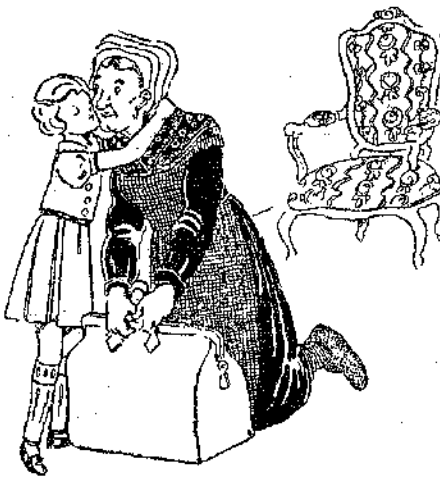
στημα έχασε όλη του την έπιφυλα-
κτικότητα.

— Τι εσχή, έκανε. Δεν είμαστε
δύ και άγγιάνθρωποι για να μήν
ξέρουμε πως να φερθούμε σ' ένα
φτωχό όρφανό.

— Τήν άλλη στιγμή δυό άδύνατα
μπατσάκια της άγκάλιασαν τό λαι-
μό της και ένα ασαστό φιλι κολ-
λούσε στο μάγουλό της.

— Εύχαριστώ, Θεοδώρα μου, σ'
άγαπώ πολύ.

— Η γριά παραμάννα λίγο έλειψε
να βάλη τά κλάμματα από τη συ-
κίνησή της. Έσιαζε τό φακιδίλι της

— Εύχαριστώ, Θεοδώρα μου σ' άγαπώ πολύ.
(Σελ. 138, στ. β')

— που της τό είχε στραβώσει με τό
άγκάλιασμά της ή Δόξια. Καθώς
σηκωνόταν άντίκρυσε την κουκλίτσα
που ή μικρή την είχε καθίσει στην
πολυθρόνα.

— Αυτή είναι ή κόρη σου; ρώτησε.

— Ναι, και ό θεός Μάνος είναι ό
νονός της.

— Χμ! να μου τή δώσης να της
φτιάσω ένα φουστάνι κι' ένα φακιδίλι
χωριάτικο, όπως τά φοράμε έδω.

— Δυό καινούργια σκαστά φιλιά
ήταν ή άπάντησή. Και καθώς άντη-
χούσε τό κουδούνι για τό δείπνο, ή
Δόξια κατέβηκε τρίβοντας τά μάγου-
λά της που είχαν ανάψει καθώς ά-
κούμπησαν στα τραχειά μάγουλα
της αγαθής Θεοδώρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

— Όπου τά δυό άδέρφια μαλλώνουν
σαν κακά σκυλιά.

— Έ λοιπόν, πως τά πήγατε;
Δεν φοβάσαι μή σε φάν οι δράκοι,
τώρα που βρίσκεσαι στη σπηλιά
τους; ρώτησε ό Ροκατέλλ τη Δό-
ξια τό άλλο μεσημέρι, καθώς σηκω-
νόταν από τό τραπέζι.

— Η μικρή τόν κοίταζε με τά σμα-
ραγδένια μάτια της.

— Είμαι τόσο πολύ εύχαριστημέ-
νη, βεθε Μάνο! έκανε.

— Ναι αλλά άν θέλεις να μεγα-
λώσης πρέπει να τρώς περισσότερο,
έκανε ή Θεοδώρα που έφερνε τους
καφέδες στην αίθουσα του μπιλλιάρ-
δου. Έσο τρώς σαν πουλάκι, μόλις
και τομπάς ε,τι έχεις στο πιάτο σου.

— Έκτός άν δε σου άρρείει ή μαγειρι-
κή μου; πρόσθεσε μισοσαστέα και
μισοσοδαρά.

— Ποτέ μου δεν είχα ξαναφάει
τόσο άρατα πράγματα! άπάντησε με
θέρημη ή Δόξια.

— Η καιμενούλα θυμόταν πως πολ-
λές φορές είχε μείνει νηστική,
έπειδή οι υπηρέτριες της θείας
Τάνιας είχαν ξεχάσει να την ταί-
σουν. Η άλλες φορές πάλι, όταν
είχαν έπίσημα γεύματα, την καθί-
ζαν κι' αυτήν στο τραπέζι και την
άφηναν να περιμένη ώρες ελόκλη-
ρες να έρθη ή σειρά της, ώσπου
ένιας άκατάδεχτος και κατσούφης
υπηρέτης της έθαζε στο πιάτο της
ένα κομμάτι φουά-γκρά ή ένα πόδι
από άστακό μαγιονέζα ή κανένα
άλλο παρόμοιο φαγητό, βαρό και
άκατάλληλο για την ηλικία της.

Και ύστερα, όταν την έβαλαν έσω-
τερική, αναλόγως με τό σχολείο
ήταν και ή τροφή καλύτερη ή χει-
ρότερη και τέλος έφτασε ή εποχή
που ή δεσποινίς Γκρινιόδ την
κρατούσε «από εϋσπλαχνία» και
την περνούσε πολλές φορές μ' ένα
κομμάτι ξερό ψωμί και λίγο τυρί.

[Ακολουθεί]

KIMON AAKIDHS

ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΦΑΝΤΑΡΟ

Δε σε φοβήσαν τά θεόρατα άρματα τους
Δε σε τρομάξανε τ' άνέμου τά θεριά,
Είχαν τό Δαίμονα μονάχη συντροφιά
[σους

κι' είχες Έσο την Παναγιά...
Σάν σε καλέσαν απ' τό μακρινό χωριό
[σου

για να σε πάνε πάνω στη γραμμή,
Σάν σου είπαν: «Τό παιδί με θάρρος
[ζώσου
για της Πατρίδας την τιμή...»

Έτράβηξες στη Δόξα με καρμύρι
και τό κεφάλι σου στον άνεμο ψηλά.
Όμορφο της Ελλάδας παλληκάρι
ή Νίκη στα μάτια σου γελά.

Πά' στα κανόνια που κυλάν με φόρα
δρπάνεις τη γροθιά σου τη γερή,
και βούλωσες με κλώνια διαφανόρα
την μπούκα τους την τρομερή!...

Πάντα μπροστά τραβάς και καμιά
[Μοίρα
τό δρόμο να σου κόψη δεν βολεί...
σαν της ψυχής σου θυμιάτο, σκορηάς
[τά μύρα,

για της Πατρίδας τη βουλή...
ΑΙΔΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΛΑΓΞ»

— Άγαπητοί μου,

Π ΟΛΛΕΣ φορές θάκούσατε ή
θά διαβάσατε αυτή τη φρά-
ση. Λένε: «ή Πέμπτη Φά-
λαγξ όργιάζει... αυτός είναι

από την Πέμπτη Φάλαγγα... αυτά
είναι διαδόσεις της Πέμπτης Φάλαγ-
γος» και καθέξής. Και θά έχετε βέ-
βαια καταλάβει πως πρόκειται για
τόν άλλως λεγόμενο «έσωτερικό έχ-
θρό». Αλλά πως προήλθε ή όνομα-
σία; Γιατί, από τί, ό «έσωτερικός
έχθρος» επικράτησε να ονομάζεται
«Πέμπτη Φάλαγξ»; Ποιές είναι οι
άλλες τέσσερις;... Δεν τόξερα κι' έγώ,
ρώτησα κάποιον και τό έμαθα: Κά-
ποτε, κατά τόν έμφύλιο Ισπανικό πό-
λεμο — πρόσφατα, βλέπετε, ιστορι-
κά — ό στρατηγός Φράνκο, με τέσ-
σερις φάλαγγες — τόσες έτους νάχη
έκει — πολιορκούσε μια πόλη ή μια
χώρα των αντιθέτων. Κι' έλεγε στους
φίλους του: «Θά νικήσω, γιατί δεν
έχω μόνο αυτές τίς τέσσερις φάλαγ-
γες, έχω και πέμπτη. — Και ποιά
είναι ή πέμπτη σου φάλαγξ; τόν ρω-
τούσαν. — Είναι, άπαντούσε ό
Φράνκο, οι δικαί μου άνθρώποι,

που έχω μέσα στη χώρα των αν-
τιθέτων». Κι' ό Φράνκο δεν ένοού-
σε τίποτα ξένους, αλλά Ισπανός που
είχαν τις ίδέες του, που ήθελεν να
νικήση αυτός κι' όχι οι κομμουνιστές
που πολεμούσε, έπομένως δεν ήταν
προδότες της πατρίδας τους, παρά
μόνο των κομμουνιστών. Από τότε
έμως, οι άνθρωποι, που έχει κανένας
«δικούς του» μέσα στη χώρα που
πολεμά, λέγονται γενικά «Πέμπτη
Φάλαγξ».

— Έτσι, οι άνθρωποι της Πέμπτης
Φάλαγγος κάνουν τους φίλους, αλλά
είναι έχθροι, προδότες. Κατασκο-
πέδουν, διαδίδουν κακά, προπαγα-
νδίζουν, «όργιάζουν». Και πολλές φο-
ρές, με τίς καταχθόνιες αυτές ένερ-
γείες, προκαλούν την ήττα της χώ-
ρας όπου ζούν, και που κάποτε — τί
φοβερό! — είναι ή ίδια τους ή πα-
τρίδα. Γιατ' είναι φίλοι τού έξωτε-
ρικού της έχθρου, άρα έχθροι έσω-
τερικοί. Ναι, αλλά καμιά φορά,
βοηθούν τον έχθρο κι' άνθρωποι που
δεν είναι καθόλου φίλοι του τόν βοη-
θούν χωρίς να θέλουν, χωρίς να τό
καταλαβαίνουν, από έλαφρότητα, έπι-
πολακτικότητα, άμέλεια, άπροσεξία, φό-
βο, φυσική άπαισιοδοξία, ήττοπά-
θεια και καθεξής. Με άλλους λόγους,
χωρίς νάνήκουν στην Πέμπτη Φά-
λαγγα, κάνουν έξα σκεδόν κι' εκεί-

νοι που άνήκουν. Δεν έπιθυμούν βέ-
βαια, δεν θέλουν να νικήση ό έχθρός
της πατρίδας τους, αλλά φέρνονται
σά να τό θέλουν. Δεν είναι οι κακό-
μοιροι προδότες, αλλά κάνουν σά να
είναι...
— Εμείς έδω προδότες δεν έχουμε.
Κανέναν Έλληνα δεν μπορεί να γί-
νη φίλος, κατασκοπος, προπαγανδι-
στής και βοηθός τού έχθρου. Υπάρ-
χουν όμως άκούσιοι, να πούμε, Περ-
ποφάλαγγίτες από τους λόγους που
είπαμε. Τελευταία π.χ. διάβασα στις
έφημερίδες, πως πολλοί τιμωρήθη-
καν, γιατί δεν συμμορφώνονταν με
τη διάταξη που έπιβάλλει σ' όλους
τόν σβύσιμο ή τό σκέπασμα των φώ-
των. Νομίζετε πως κανέναν απ' αυ-
τούς ήταν προδότης, πως τό έκαμε
για να υποδοθήση καμιά αεροπο-
ρική έπίδρομή τού έχθρου; Κάθε
άλλο! Τό έκαμαν όλοι από άμέλεια
ή από λησμονία. Τό ίδιο κι' εκείνοι
που διαδίδουν κακές, άνηυσιαστικές
ειδήσεις, οι λεγόμενοι «διαδόσεις». Νομίζετε πως τίς πλάττουν για να
ώφελήσουν τον έχθρό; Όχι βέβαια.

— Έχουν όμως την τάση να πιστεύουν
ε,τι άκούνε και να τό λένε και σ' άλ-
λους «έπηνησημένο και βελτιωμένο». Και συνηθώς ό φόβος τους κάνει να
πιστεύουν τά κακά και, διαδίδοντάς
τα, να προκαλούν την άνηυσια, την
άπογοήτευση, τη δυσπιστία, την ά-
ποθάρρυνση.

— Προσέχετε, παιδιά μου, φυλάγε-
σθε. Μήν πιστεύετε ε,τι κακό άκού-
σθε, και προπάντων μήν τό λέτε, μη
τό διαδίδετε. Και τηρήτε πιστά, τυ-
πικά, σχολαστικά άν θέλετε, όλες τίς
παραγγελίες των άρχών για την ά-
μυνα της έμπόλεμης χώρας. Άλλοίω-
τικά θά γινώσαστε και σεις «Περ-
ποφάλαγγίτες» χωρίς να θέλετε.

Και τό να βρισκεσθε στο δρόμο, σε
ώρα συναγερμού, και να μήν τρέχετε
να φυλαχτήτε σ' ένα καταφύγιο, κι'
αυτό άκόμα είναι μια άθελήτη κι'
άσυναίσθητη προδοσία. Φαντασθήτε
τώρα τί είναι, όταν άμελήτε να σβύ-
νετε ή να σκεπάσετε τό φως σας, ή
έταν ξαναλέτε την κακή είδηση που
άκούσατε από έναν άνόητο.

— Σας άσπάζομαι

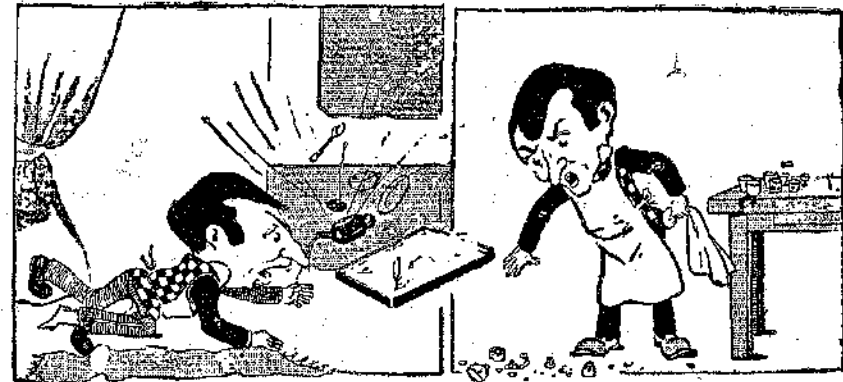
ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΚΟΥΤΟΜΟΓΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

— Αλήθεια «πάρα πολύ πρόθυμος» ό Βενιαμίν. Η υπερβολική προ-
θυμία του δεν ήταν βέβαια πράγμα που να ένθουσιάζη τάφεντικά του.
Αιωνίως τού έλεγαν «σιγώτερα, μήν τρέχης, μή βιάζεσαι, πρόσχε Ι». Μα
που εκείνος!... Άξαφνα, όταν άκουγε κανένα κουδούνι — ή της πόρτας
για νάνοίξη ή τού κυρίου Αρχόντη, ή της κυρίας, που τόν εφώναζαν για

να τόν στείλουν πουθενά — έτρεχε με τέτοια όρμη, ώστε έπαιρνε σβάρνα
πράγματα κι' ανθρώπους, σκόνταβε στα έπιπλα, μπερδευε τά πόδια του
στα χαλιά, και πολλές φορές έαπλωνόταν χάμω φωρός-πλατύς, ρίχνον-
τας και τό δίσκο ή ε,τι άλλο κρατούσε. Έτσι, αντί να κάμη πιο γρή-
γορα εκείνο που έπρεπε, άγοπορούσε περισσότερο, γιατί, καθώς λέει
κι' ή παροιμία, «όποιος βιάζεται σκοντάφτει».

Και καμιά φορά, είναι αλήθεια, έπρεπε να βιασθί, αλλά και να
προσέξη. Παραδείγματος χάρη, όταν ό κύριός του τού έδινε δυό-τρία
δίδραχμα και τού έλεγε:

— Κατέβα να μου αγοράσης τίς βραδυνές έφημερίδες. Νά, τώρα
περνάει ό έφημεριδοπώλης. Τρέχα να τόν προφτάσης!

— Άέρας, άστραπή ό καλός σου Βενιαμίν! Αλλά, άπόόσεντος κιόλας,

ήταν σχεδόν αδύνατο να μην γκρεμιστή από τη σκάλα, κι' ως να σηκωθῆ, ως να μαζέψῃ τὰ δίδραγμα πὸν τοῦ εἶχαν σκορπιστεῖ, νανοῖξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ πεταχτῆ στὸ δρόμο, ὁ ἐφημεριδοπώλης εἶχε περάσει. Κι' ἡ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἄλλον, ἢ νὰ πάῃ στὸ κίσκι τοῦ μεγάλου δρόμου, πὸν ἀπείχε μισὴ ὥρα.

Στὴν κουζίνα, πάλι, διὰν ἡ μαγειρίσσα τοῦ ἔδινε νὰ σκουπίσῃ τὰ πλυμένα ποτήρια, ὁ Βενιαμίν τὸ ἔκανε τόσο πρόθυμα, τὰ ἔπιανε καὶ τὰ ἔτριβε τόσο δυνατά, πὸν ἦταν αδύνατο νὰ μὴ σπάσῃ δυὸ-τρία, καὶ μάλιστα ἀπ' τὰ καλά, τὰ λεπτὰ κρυστάλλινα. Ἀπελπισία τελοσπάντων...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΡΑΝΙΣΤΑΣ

-ΕΥΒΟΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ-

Μιά φορά κι' ἕναν καιρό, ζῶσε σ' ἕνα χωριὸ ἕνας ἄνθρωπος μετὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του. Κάθε πρωὶ ξεκίνοῦσε γιὰ τὸ χωράφι καὶ γυρνοῦσε τὸ βράδυ κουρασμένος, παραπονούμενος στὴ γυναίκα του πὸς τὸν καιρὸ πὸν αὐτὴ καθόταν στὸ σπίτι καὶ ξεκουραζόταν, αὐτὸς ἴδρωνε στὸ χωράφι. Τ' ἄκουγε αὐτὰ ἡ γυναίκα του, ὅσοι δὲν βιάσαζε καὶ τοῦ λέει: — Ἀὐτὸ πὸς μόνο σὺ κουράζεσαι κι' ἐγὼ τεμπελιάζω στὸ σπίτι; Γι' αὐτὸ αὐριο θὰ πάω ἐγὼ στὸ χωράφι καὶ σὺ θὰ κάτσης στὸ σπίτι νὰ κάνῃς τίς δουλειές μου.

— Καὶ τί δουλειές θὰ κάνω; τῆς λέει χαρούμενος ὁ ἄντρας τῆς.

— Θὰ σηκωθῆς τὰ χαράμματα— τοῦ λέει ἡ γυναίκα του— θ' ἀνάψῃς φωτιά, θὰ βάλῃς νερὸ γιὰ ζύμωμα, θὰ ἐτοιμάσῃς γιὰ πλύση, θὰ ταῖσῃς τίς κόττες, θὰ προσέχῃς τὴν κλώσσα καὶ τὰ κλωσσόπουλα μὴν τὰ πάρῃ ὁ αἰτός. Ὑστερὰ θὰ κατέβῃς στὸ ὑπόγειο νὰ βάλῃς τὴν κἀννοῦλα στὸ βαρέλι, θὰ προσέχῃς τὰ παιδιὰ καὶ θὰ τοὺς δώσῃς νὰ φάνῃ.

— Καλὰ, λέει χαρούμενος ὁ ἄντρας τῆς. Σπουδαῖο πρᾶγμα.

Σηκώνεται ἡ γυναίκα του πρωτ-πρωτ, βάζει φωμι κι' εἰλες στὸ ταχάρι καὶ δρόμο γιὰ τὸ χωράφι.

Σηκώνεται κι' ὁ ἄντρας τῆς, ἀνάβει φωτιά, κατεβαίνει στὴν ἀλή, καὶ βάζει τὸ καζάνι στὴ φωτιά γιὰ πλύση. Ἐβαλε τὰ ροῦχα γιὰ τὴν πλύση κοντὰ στὴ φωτιά κι' ἔβγαλε τὴν κλώσσα ἀπ' τὸ κατώγι.

Κατόπι, γιὰ νὰ τελειώῃ, πάει στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ βάλῃ τὴν κἀννοῦλα στὸ βαρέλι. Ἐξαφνὰ ἀκούει φωνές:

«Τρέξε, γείτονα, καὶ σοῦ πῆρε ὁ αἰτός τὴν κλώσσα!»

Τρέχει ὁ κακόμοιρος νὰ γλυτώσῃ τὴν κλώσσα καὶ ἀφήνει τὴν κἀννοῦλα τοῦ βαρελιοῦ ἀνοιχτή.

Ὡς πὸν νὰ σῶσῃ ὁμοῦ αὐτὸς τὴν κλώσσα, τοῦ φωνάζουν οἱ γείτονες: «Τρέξε, γείτονα, καὶ πῆραν τὰ ροῦχα σου φωτιά!»

Τρέχει ὁ κακόμοιρος νὰ γλυτώσῃ τὰ ροῦχα πὸν εἶχε ἀφήσει πλάι στὴ φωτιά, διὰν ἀκούει νὰ φωνάζουν: «Τρέξε, γείτονα! Πλημμύρησε τὸ ὑπόγειο ἀπ' τὸ κρασί!»

Τρέχει ἐκεῖνος στὸ ὑπόγειο· τί νὰ ἴδῃ! Πλημμύρα τὸ κρασί. Καὶ τί νὰ κάνῃ; «Τώρα, λέει, πὸν θάρθη ἡ γυναίκα μου καὶ θὰ ἴδῃ αὐτὰ τὰ χάλια, θὰ μὲ πνίξῃ! Ἐγὼ ὁμοῦ θὰ τὰ μπαλώσω. Θὰ πάρω τὸ κρασί πὸν ἀπόμεινε, θὰ τὸ βάλω σὲ μιὰ κούπα καὶ θὰ τὸ πιῶ νὰ μὴ πάῃ χαμένο. Θὰ χύσω ὕστερὰ τὸ σακκὶ μετὰ τὸ ἀλεύρι νὰ πιῶ ἔλο τὸ κρασί».

Πιάνει καὶ σκορπάζει ἔλο τὸ σακκὶ τ' ἀλεύρι μέσα στὸ ὑπόγειο. Ἀφοῦ τὸ ἔκανε αὐτὸ, σκέφτηκε νὰ ζυμώσῃ, καθὼς τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του. Μὰ τί νὰ ζυμώσῃ ὁμοῦ, ἀφοῦ ἔχουσε ἔλο τὸ ἀλεύρι; Καὶ δὲ φτάνει μόνο αὐτὸ.

Τὰ ροῦχα κήκαν, τὴν κλώσσα τὴν πῆρε ὁ αἰτός καὶ τὸ κρασί χόθηκε. «Ἄς πάω νὰ ξυπνήσω τὰ παιδιὰ», σκέφτηκε. Πῆγε, ξύπνησε τὰ παιδιὰ καὶ σήκωσε τὰ παπλώματα νὰ τὰ τινάζῃ. Ἐκεῖ πὸν τινάζε ὁμοῦ τὴν τσέργα (*) σκέφτηκε, μεθυμένος ἀπ' τὸ κρασί ὅπως ἦταν, πὸς τὸ πᾶλο τῆς πειράζει τὰ μάτια καὶ δὲν ἀφήνει νὰ κοιμηθῆ κανεὶς. Παίρνει ἕνα ψαλλίδι καὶ κράτς-κρούτς κουρεύει ἔλη τὴν τσέργα!

«Σὰ δὲν ἔκανα τίποτα σωστό, εἶπε μετὰ τὸ νοῦ του, κουρέψα τουλάχιστο τὴν τσέργα. Θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ γυναίκα μου!» Ἐδῶσε κι' ἕνα ξεροκόμματο στὰ πεινασμένα παιδιὰ καὶ κάθησε ἠσυχος κι' εὐχαριστημένος, προσμένοντας τὴ γυναίκα του. Σὰ βράδυσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, γύρισε κατακουρασμένη ἀπὸ τὸ χωράφι ἡ γυναίκα του.

— Καλησπέρα παιδιὰ! —λέει στὰ παιδιὰ τῆς— πὸς τὰ περάσατε; Σὰς μαγειρέψῃ ὁ πατέρας; Φάγατε; Ἀλήθεια, πὸν εἶναι ὁ πατέρας σας καὶ δὲν τὸν βλέπω;

Ὁ πατέρας τῆς εἶχε κρυφτεῖ μέσα σὲ μιὰ κοφίνα πὸν βρισκότανε στὴ γωνιὰ καὶ κουκουλώθηκε, γιὰ τὴν φοβότανε μὴν τὸν ἴδῃ ἡ γυναίκα του

(*) Τσέργα: βελόνιτσα.

καὶ τὸν μαλλώσῃ γιὰ ὅσα εἶχε κάνει. — Ὅστε μαγειρέψαμε—εἶπαν τὰ παιδιὰ— ὅστε φάγαμε! Τὴν κλώσσα τὴν πῆρε ὁ αἰτός. Χόθηκε τὸ κρασί, κήκανε τὰ ροῦχα, σκορπίστηκε τ' ἀλεύρι.

— Τώρα, τί νὰ κάνουμε, παιδιὰ μου; λέει ἡ μάνα τῆς. Σταθήτε ὁμοῦ νὰ βρῶ κάτι ἀποκοσκινίδια πὸν ἔχω φυλαγμένα, νὰ τὰ ζυμώσω, νὰ φάτε. Ἄς δώσουμε καὶ στὸν προκαμμένο τὸν πατέρα σας κανένα κομμάτι!

Σὰν τ' ἀκουσε ὅλα αὐτὰ ὁ ἄντρας τῆς, πούτανε κρυμμένος στὴν κοφίνα, σκέφτηκε: «Μ' ἀγαπάει ἡ γυναίκα μου! Ἄς βρῶ ἔξω!» Κάνει νὰ ξεπροβάλλῃ τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴν κοφίνα καὶ πέφτει στὴ ζύμη ἐπάνω. «Ὅλα ἔγιναν θάλασσα! Τί νὰ κάνῃ ὁμοῦ ἡ γυναίκα του; Ὅτι, ἔγινε, ἔγινε.

Ἐβαλε τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦνε νηστικά. Καθὼς τὰ σκέπαζε, ἡ τσέργα τῆς φάνηκε πολὺ λαφριά.

— Μπά! λέει, γιὰ τὴν ἀπόψε εἶναι τόσο λαφριά ἡ τσέργα!

Τ' ἀκουσε ὁ ἄντρας τῆς, ὁ Ρανιστάς (*), ἀπ' τὴν γωνιὰ του καὶ τῆς λέει:

— Ἐ! γυναίκα μου! Σὰν δὲ σοῦ κανα τίποτα καλὸ, σοῦ κουρέψα τουλάχιστο τὴν τσέργα!

ΜΙΚΟΣ Κ. ΚΑΚΚΑΣ

ΔΑΥΪΤ'Δ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΒΟΥΧΑΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ὁ βράχος σὲ χρῶμα κόκκινο πρὸς τὸ πορφυρὰ ἀπλώνονταν ἀπὸ ἀκρὴ σ' ἀκρὴ. Ποῦ καὶ ποῦ ξεχώριζα μερικὲς σχισμὲς ἢ καμιά χαράδρα, μὰ καμμιὰ δὲν ἦταν ἀρκετὰ πλατεῖα ὥστε ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα ἕνα δολιχότρο ποτάμι· ψηλά ὁ βράχος σχημάτιζε μιὰ μωτερὴ κορυφὴ χαμηλότερα ἀνοίγε σχηματίζοντας ἔδω κι' ἐκεῖ ἀνώμαλα φουσκώματα, τὸ ἕνα ἐπάνω σ' ἄλλο σὰν σκαλοπάτια ἀμφιθέατρο. Στὸς πρόποδες ἦταν φυτρωμένα δασύτατα χαμῶδεντρα.

«Κακὰ τὴν ἔχω ἂν δὲν βρῶ νερὸ ἔδω πέρα, σκέφθηκα, γιὰ τὴν ἔτσι κι' ἄλλοιὼς ἔδω θ' ἀναγκασθῶ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου».

Βρῆκα ἕνα ἄσυλο γιὰ τὴ νύχτα σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά στὸς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ἀλλὰ κι' ἐγὼ καὶ τὸ ἀλογό μου κοιμηθήκαμε δίχως νὰ πιούμε νερὸ. Δείπνησα μετὰ σταφίδες

(*) Ρανιστάς: χυλὸς ἀπὸ ἀλεύρι καὶ νερὸ

ξερὲς καὶ γαλέττα γιὰ τὴν φοβήθηκα ν' ἀδῆξω τὴ δὶψα μου ἀκόμη περισσότερο.

Τὸ πρωτὶ βρέθηκα σὲ μεγάλο δίλημα. Ἐπρεπε ἢ νὰ βρῶ νερὸ μετὰ κάθε θυσία ἢ νὰ γυρίσω πίσω. Εἶχα μπροστὰ μου ἀρκετὸν καιρὸ γιὰ νὰ γυρίσω ἀνετα χωρὶς νὰ ὑποφέρω πολὺ. Τότε ὁμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ, γιὰ τούτῃ τὴ φορά τοῦλάχιστον, ἀπὸ τὴν ἐξερεύνησῃ μου. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα τέτοιο σκοπὸ. Ἀπεναντίας, ὅσο πιὸ πολὺ κοίταζα τοὺς κόκκινοποὺς ἐκείνους βράχους, τόσο μεγαλύτερη ἀνυπομονησία ἐνοιώθα νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸ τους. Κάπου ἐκεῖ μέσα θὰ ὑπῆρχε μιὰ μυστικὴ πηγὴ νεροῦ. Ἀλλοιὼς πὸς νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὴν ἀφθονίαν καὶ καταπράσινον βλάστησιν πὸν με περιστοίχιζε: Ἄφρησα ἐλεύθερο τὸ ἀλογό μου γιὰ νὰ ἴδω τί θὰ κάνῃ.

Ἐγύρισε κι' ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Οὐμβελός. Αὐτὸ βέβαια ἦταν καλὸ σημάδι, γιὰ τὴν ἐσήμαινε πὸς δὲν μυριζόταν τὴν ὑπαρξὴ νεροῦ πουθενὰ ἐκεῖ κοντά. Ἄν ὑπῆρχε πηγὴ ἢ ποτάμι, θὰ βρισκόταν ἐκεῖ ψηλά, πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψω θ' ἔπρεπε νὰ κίνω μιὰ μικρὴ ὀρεῖθασια.

Παίρνοντας τότε μιὰ ριφκοκινδύνη ἀπόφαση, ἀσπράσινα νὰ διώξω τὸ ἀλογό μου καὶ νὰ τὸ στείλω πίσω στὸ Οὐμβελός. Ἐξῆρα πὸς σὲ τέσσερις ἢ πέντε ὥρες θὰ ἔφτανε, καὶ πολὺ λίγος φόβος ὑπῆρχε νὰ τὸ χτυπήσῃ, μὲρα μεσημέρι κανένα ἄγριο θηρίο. Ἐπάνω στὴ σέλλα του ἔκαρψα γερὰ ἕνα γράμμα γιὰ τὸν Μπέρ ἀρχιεργάτη μου. Τοῦ ἔλεγα νὰ μοῦ στείλῃ τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα ἰθαγενῆ μ' ἕνα καινούργιο ἀλογό. Τέλος ἐγέμισα τίς τσέπες μου μετὰ ὅσα περισσότερα τρόφιμα μπορούσα, κι' ἀφοῦ ἔδωσα μιὰ καμτοικιά σ' ἀλογό μου, πὸν ἔφυγε τρέχοντας, ἀρχισα νὰ ἐξετάζω τὸ βράχο πὸν ὑψωνόταν ἀντίκρυ μου, γιὰ νὰ ἀνακαλύψω κανένα ἀνοιγμα.

Χάρη στὴς παλιές μου ἐκδρομὲς στὰ βράχια τοῦ Κίρκαιηπλ, εἶχα γίνῃ ἑξαιρέτικὸν ἐνὶ ὀρεῖθασια καὶ ἦταν φανερὸ πὸς ὁ γρανίτης τοῦ Ρόϊραντ δὲν παρουσίαζε ἀνυπέροχτες δυσκολίες ὥστε νὰ ἀναγκασθῶ νὰ περπατήσω ἐπὶ πολλὴν ὥρα παράλληλα στὴ γραμμὴ τοῦ βουνοῦ γιὰ ν' ἀνακαλύψω ἕνα σημεῖο κάπως λιγώτερο ἀπότομο. Στὴν ἀρχὴ δυσκολεύτηκα νὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὰ χαμῶδεντρα πὸν σκέπαζαν τίς πλαγιὰς στὰ χαμηλότερα σημεῖα τους, γιὰ τὴν ἔτσι ἦταν ἀγκυραθροὶ θάμνοι

πὸν μὲ κουρέλιαζαν, εἶτε περιπλοκάδες πὸν μπλέκονταν στὰ πόδια μου. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη κι' ἐνοιώθα τέτοια δίψα, ὥστε ἡ γλώσσα μου ἦταν κολλημένη στὸν οὐρανίσκο μου.

Τὸ πρῶτο ἀνοιγμα στὸ βράχο ὅπου ριφκοκινδύνευσα νὰ μπῶ, ἔκλεινε ἐντελῶς λιγάκι παραπάνω κι' ἀναγκάστηκα νὰ κατέβω, μέλο πὸν λίγο ἐλείψε νὰ πέσω καὶ νὰ τσακισθῶ. Τὸ δεύτερο ἦταν ἕνα βαθὺ βράβαρο, μὰ τόσο γεμάτο πέτρες καὶ κομμάτια ἀπὸ βράχους, ὥστε ἀφοῦ μάταια ἀποπειράθηκα νὰ προχωρήσω λίγα μέτρα, ἔκανα μεταβολὴ καὶ γύρισα πίσω. Ἐξακολουθώντας νὰ προχωρῶ πρὸς τ' ἀνατολικά, βρῆκα ἕνα βράχο μετὰ κάπως ὀμαλότερη κλίση τὸν ἀνέβηκα καὶ βρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα. Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἀνοίγόταν μιὰ σχισμὴ στὸν κάθετο ὄγκο τοῦ γρανίτη, μέσα δὲ στὴ σχισμὴ εἶχε φυτρώσει ἕνα δεντράκι. Κοιτάζοντας μετὰ κιάλια μου ἐξακρίβωσα διὰ ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ πέρα ἡ σχισμὴ ἀνοίγε καὶ γινόταν ἕνας ἀπότομος, ἀλλὰ ὀπωσδήποτε βατὲς ἀνήφορος, πὸν ὀδηγοῦσε στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου.

«Ἄν μπορούσα νὰ σκαρφαλῶσω ὅς τὸ δέντρο, σκέφθηκα, τὸ κέρδινα τὸ παιγνίδι!»

Ἡ σχισμὴ εἶχε ἐλάχιστο πλάτος, τόσο ὥστε μόλις μπορούσε νὰ χωρέσῃ τὸ κορμὶ μου ἀνάμεσα. Ὅταν κατάλαβα πόσο ἦταν στενὴ, ἦταν

πιά πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ γυρίσω πίσω. Σὲ λίγο χτύπησα τὸ γονατὸ μου καὶ στάθηκα ἕνα λεπτὸ νὰ πάρω ἀναπνοή. Μὲ μύριους κόπους κατάφερα ν' ἀνακαλύψω πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου μιὰ πέτρα ἀπ' ὅπου μπόρεσα νὰ βαστηχθῶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸ πόδι μου. Τὰ λίγα μέτρα πὸν σκαρφάλωσα κατόπι παρουσίασαν λιγώτερες δυσκολίες, μὰ σὲ λίγο ἀναγκάστηκα πάλι νὰ σταματήσω. Ἡ σχισμὴ στένευε ἀπότομα καὶ ἦταν πιά ἀδύνατο νὰ προχωρήσω. Ἦμουν σχεδὸν ὀλοτέλα ἀπελπισμένος, διὰν παρατήρησα πὸς τὸ δέντρο βρισκόταν μόλις ἕνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἂν κατάφερα νὰ πάρω φόρα καὶ ν' ἀρπαχθῶ ἀπ' τὰ κλαριά του, ὑπῆρχε κάποια ἐλπὶς νὰ μπόρῃ ἀπ' ἐκεῖ ν' ἀνέβω ὅς τὴν κορυφὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΙ ΛΕΝ ΟΙ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΙ

«—Μὲ σκιάβας εἶχε θέληση ὁ Βέρβαρος νὰ κτύσῃ τὴν ὁμορφὴ Πατρίδα μας' μὰ εἰμὲς ἀπ' τίς πληγές μας ἄφρησε ὁ καθέννας μας τὸ αἷμα νὰ τρέξῃ βροῦση καὶ μετὰ πορφύρα, Ρήγισσας τὴν ἔχουμε στολίσει. Κι' ἄλλες πορφύρες ἐστρώσαν οἱ λόγχοι οἱ τρανές μας ἄπ' τὸν Βαρβάρων τὰ αἵματα στὰ πόδια τῆς μπροστὰ, Στὸ δοξασιμένο δρόμο τῆς Θεὰ νὰ περπατήσῃ. Ἄνετα μετὰ τὴ Νίκη καὶ τὴν Λευτεριά!»

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΒΑΡΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ὡραία εἴσασι' ἐσσι!.. Μὴν κινηθῆτε καθῶλου... Προσοχή! Ἐνα, δύο, τρία — τελείωσε! Ἀνεκουνῶθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

